

Dosarul nr. 2ra-419/21

Prima instanță: (Judecătoria Soroca, sediul Florești) R. Rusu-Parii
Instanța de apel: (Curtea de Apel Bălți) Iu. Grosu, A. Garbuz, A. Ciobanu

Î N C H E I E R E

10 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curtii Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Nicolae Craiu
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Cobîlaș Anatolie, reprezentat de avocatul Teleba Snejana,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Cobîlaș Anatolie împotriva Societății cu Răspundere Limitată ”Antagro CBS” cu privire la încasarea restanței salariale, încasarea plății pentru uzura automobilului, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curtii de Apel Bălți din 22 octombrie 2020, prin care s-a respins apelul declarat de Cobîlaș Anatolie, reprezentat de avocatul Teleba Snejana și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Soroca, sediul Florești din 10 februarie 2020,

c o n s t a t ă :

La 24 iulie 2018, Cobîlaș Anatolie a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL ”Antagro CBS” cu privire la încasarea restanței salariale, încasarea plății pentru uzura automobilului, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, Cobîlaș Anatolie a menționat că în temeiul contractului individual de muncă din 20 iunie 2016, a fost angajat la SRL ”Antagro CBS” în calitate de energetic pe un termen determinat, până la data de 01 noiembrie 2017.

Conform pct. 13 din contractul individual de muncă, au fost stabilite condițiile de retribuire a muncii sub formă de salariu lunar în mărime de 5 000 lei și adaosul de calitate în mărime de 50 % din salariu.

Reclamantul a invocat că angajatorul nu i-a achitat salariul pentru lunile ianuarie-martie 2017, formându-se o datorie de 15 000 lei, precum și nici adaosul de calitate pentru lunile aprilie-octombrie 2017 în sumă de 25 000 lei.

De asemenea, Cobîlaș Anatolie a specificat că a avut o înțelegere cu directorul întreprinderii că deoarece folosește automobilul propriu în interes de serviciu, uzura pieselor de schimb al automobilului va fi achitată, însă angajatorul

refuză să achite plățile care confirmă înlocuirea sau reparația pieselor în cuantum de 7 693,40 de lei.

Cobîlaș Anatolie a solicitat încasarea de la SRL "Antagro CBS" a sumei de 15 000 lei cu titlu de restanță la salariu, încasarea sumei de 25 000 lei cu titlu de restanță la plata adaosului la salariu, încasarea sumei de 7 693,40 de lei cu titlu de datorie la uzura automobilului, încasarea sumei de 10 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Soroca, sediul Florești din 10 februarie 2020, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Cobîlaș Anatolie.

S-a încasat de la SRL "Antagro CBS" în beneficiul lui Cobîlaș Anatolie suma de 15 000 lei cu titlu de restanță la salariu.

S-a încasat de la SRL "Antagro CBS" în beneficiul lui Cobîlaș Anatolie suma de 3 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

S-a încasat de la SRL "Antagro CBS" în beneficiul lui Cobîlaș Anatolie suma de 5 700 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

În rest, cererea de chemare în judecată depusă de Cobîlaș Anatolie a fost respinsă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că reclamantul a fost angajat la SRL "Antagro CBS" în temeiul contractului individual de muncă nr. 46 din 20 iunie 2016 în calitate de energetic pînă la 01 noiembrie 2017.

Potrivit pct. 13 din contractul individual de muncă, au fost stabilite condițiile de retribuire a muncii sub formă de salariu lunar în mărime de 5000 lei și adaosul de calitate în mărime de 50% din salariu.

Instanța de fond a stabilit că ordinul nr. 14 a din 31 octombrie 2017 de eliberare a lui Cobîlaș Anatolie nu conține expres temeiul legal al încetării contractului de muncă, astfel încetarea raportului de muncă a fost contrar normelor legale, fapt care acordă reclamantului dreptul la încasarea salariului pe perioada solicitată.

Astfel, pentru lunile ianuarie-martie 2017, pârâtul nu i-a achitat reclamantului salariul, formându-se o restanță de 15 000 lei, prin urmare cerința de încasare a restanței la salariul este întemeiată și urmează a fi admisă cu încasarea de la pârât în beneficiul reclamantului a sumei de 15 000 lei.

Cu referire la cerința reclamantului privind încasarea sumei de 25 000 lei cu titlu de restanță la plata adaosului la salariu, instanța de fond a reținut că aceasta este neîntemeiată.

În acest sens, a invocat că potrivit pct. 13 din contractul individual de muncă, care prevede condițiile de retribuire a muncii salariatului, este indicată clauza referitor la achitarea sumei de cinci mii lei lunar, plus calitatea pînă la 50% la sfârșit de an.

La caz, instanța a stabilit că clauza dată este una suplimentară achitării salariului și este condiționată de anumite performanțe anuale care sunt stabilite de angajator, iar în cadrul examinării cauzei de către părți nu a fost stabilită modalitatea de calcul a plății date, precum și criteriile stabilirii performanței, nici dacă astfel de performanță ar fi existat pentru perioada contractuală.

Prin urmare, plata respectivă este una de stimulare în cazul acumulării unor criterii subiective stabilite de angajator și care este o plată anuală, dar nu una lunară.

La fel, prima instanță a reținut că reclamantul a pretins suportarea unor anumitor cheltuieli pentru întreținerea și deservirea automobilului propriu, anexând un șir de bonuri în sumă totală de 7 693 lei, însă în contractul individual de muncă încheiat între reclamant și angajator, nu a fost prevăzută o clauză referitor la pretenția înaintată.

Prin urmare, instanța de fond a conchis că folosirea automobilului personal nu este o clauză sau cerință contractuală prevăzută de către părți, astfel nici nu poate fi invocată de reclamant.

Prin urmare, instanța nu a stabilit că între angajator și salariat a fost stabilită printr-un act juridic sau sub orice altă formă (în cazul dat un înscris) obligativitatea recuperării anumitor cheltuieli pentru uzura automobilului personal.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 22 octombrie 2020, s-a respins apelul declarat de Cobîlaș Anatolie, reprezentat de avocatul Teleba Snejana și s-a menținut hotărârea Judecătorei Soroca, sediul Florești din 10 februarie 2020.

La 20 ianuarie 2021, Cobîlaș Anatolie, reprezentat de avocatul Teleba Snejana, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel, casarea hotărârii instanței de fond în partea respingerii pretențiilor, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri, de admitere integrală a acțiunii.

Recurentul Cobîlaș Anatolie, în motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

De asemenea, a menționat că instanțele de judecată au examinat superficial obiectul acțiunii, circumstanțele și probele prezentate, dând o apreciere eronată acestora și astfel a interpretat eronat legislația în vigoare.

Astfel, a specificat că în temeiul contractului individual de muncă, în urma negocierii cu angajatorul a fost stabilită plata salariului în mărime de 5 000 lei lunar și până la 50 % adaos din suma salariului, prin urmare cuantumul plății lunare a constituit 7 500 lei, fapt care nu a fost negat de angajator.

La fel, a reiterat că a prezentat în contabilitatea întreprinderii toate bonurile de plată ce confirmă înlocuirea sau reparația unor piese la automobil, în temeiul cărora a fost eliberat un raport de avans, care urma să fie semnat de directorul întreprinderii.

Totodată, recurentul a invocat dezacordul referitor la încasarea parțială a prejudiciului moral solicitat.

La 09 februarie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de către SRL ”Antagro CBS” la data de 15 februarie 2021, conform avizului de recepție (f.d. 158).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a emis dispozitivul deciziei la 22 octombrie 2020, iar la 27 noiembrie 2020, recurentul a recepționat decizia motivată a instanței de apel, fapt confirmat prin avizul de recepție (f.d. 147).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă

legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 20 ianuarie 2021, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a

unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Cobîlaș Anatolie, reprezentat de avocatul Teleba Snejana, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Cobîlaș Anatolie, reprezentat de avocatul Teleba Snejana.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Nicolae Craiu

Victor Burduh